

Коваль Людота

Микола Руденко

Не треба мумій. Наших дум снага
Не їх шукає в зоряну годину.
Від тління слово нас оберіга:
Якщо є слово — маємо людину.

А слів бракує — не твоя вина:
Людська душа не помирає доти,
Допоки не вмирають імена —
Як напис на мечі: "Коваль Людота".

Іржавий меч знайшли серед полів
(Руків'я срібне зблиснуло під плугом) —
І вже мені не треба інших слів:
Я поріднився з ковалем, як з другом.

Людота свитку зодяга руду
(Ледь-ледь кулак в її рукав залізе) —
Ми на болото їдем по руду,
Щоб з неї в кручі виплавить залізо.

Пильнуй, де густо плаває іржа —
То водяник її підняв, до річі.
Нас чаклунами навіть князь вважа —
І ми стосовно цього не перечим.

Я смикаю важкого держака,
Бо шкіряні міхи-легені горна.
Коваль бере з полиці молотка —
І полилась мелодія мажорна.

До полудня роботи вистача,
Відтак спочити ляжем під березу.
Помре лиш той, хто замовляв меча —
Але ж не той, хто викував це лезо.

Можливо, хтось пізнає гострий жаль
І люто лясне по халяві пліттю,

Бо не "кузнец" на лезі, а "коваль"
Хоч меч прийшов з десятого століття..

Хто б ти не був — шукай слова незлі
І знай, що ми не помираєм доти,
Допоки нас тримають на землі
Рука і слово коваля Людоти.